

Égéstermék

Lecseréltem a kormányt. Jó a fogása, nem bűdös és szögletes, mint a kocsni többi része, eredeti darab. Egy halom kacat között vettem észre a bolhapiacon, az árusnak fogalma se volt, mennyit ér még így használtan is, szerencsém volt vele. Elfordítom a slusszkulcsot, kínlódik a motor, felhőfény halad át az égen, ezt éneklí a rádió, kikapcsolom, és MP3-at se teszek be, jó ideje az összes zene túl sok nekem, egyedül a beszélgetős műsorokat bírom hallgatni, de azokban túl sokat heherésznek és túl vidámak, szar az is igazából.

A reggeli forgalom tele van pirossal, legalább tizenötöt kifogok, mire odaérek a lerakathoz, területi képviselőnek lenni az a fajta munka, amit azért csinál az ember, mert minden héten van péntek. Buller szerezte a melót, ugyanabban a teremben gyúrt, mint a főnök, és egyik nap azzal jött haza, hogy holnaptól megyek futárnak, elintézte ezt is nekem, meg hogy ne késsek, és ne hozzák rá szégyent. Hiába mondom folyton, hogy ő az öcsém, a cégnél mindenki azt hiszi, hogy én vagyok a kisebbik kettőnk közül, *mi a helyzet, Minibuller?*, kérdezi a raktáros, miközben kitolja a kézikocsit a mai szállítmánnyal, *semmi extra*, mondom, és elkezdem telerakni a csomagtartót meg a hátsó ülést. Kirakószodom, hogy minden táplálékkiegészítő doboz beférjen, méretre, formára és a kézbesítési sorrendre is figyelni kell, ha nem akarom újraszortírozni az egészet valamelyik kliens háza előtt.

Kigurulok a telephelyről, a belváros felé hajtok, egy csöves leköpi a szélvédőmet, amiért nem veszek tőle újságot. Vezetés közben eszem a szendvicset, nagyokat harapok, megfájdul a gyomorszájam, és eszembe jut, ha ilyenkor lenne valaki, akivel kihangosítva beszélgessek, mint a többi futár, talán nem kéne ekkorákat nyelnem. Az első címek könnyűek, és a csomagok se vészesek, van, aki annyira buzgó, hogy azt se hagyja, hogy bemutatkozzam, már szalad is le a kaputelefonhoz, nehogy elveszzen az aminosava, más viszont külön beszél, hogy *bázhozszállítást fizettem, hozd fel szépen*, hiába magyarázom, hogy valaki telenyomta purhabbal az automatát, és nem tudok parkolójegyet venni. Meztelen felsőtesttel nyit ajtót a csávó, mintha tömegnövelőt meg kreatint másképp nem lehetne átvenni, aláírja a papírt, és vigyorogva a hóna alá fogja a két bödönt, agyon van szoláriumozva, akár egy sültpaprika, az ilyen gyúrosoknak elintézi az agyát a sok por.

*

Szemerkl az eső, olyan a járda, mint egy fekete nő combja, háromnegyed kilenc, írja a gyógyszerár cégtábláján. Nagynak látom az épületeket és alacsonynak a szeptemberi eget, csak úgy magamnak járkálok az utcán, és arra a tinderes csajra gondolok, aki meglehetett volna tavaly télen, de beparáztam, hogy mi lesz, ha valami nem fog sikerülni, és inkább nem mentem fel hozzá. Egy lánybúcsú húz el

mellettem, tüllszoknyában visítoznak, hozzájuk igazítom a lépteimet, megyek egy darabig mellettük, oldalról figyelem az arcukat, hiába, nem engem szólítanak le aprópénzért, hogy szerencséje legyen a menyasszonynak. Legalább harmincháromnak mutatok, pedig csak huszonnolc vagyok, egy csomó ránc gyűlt a szemem alá, amióta két éve szétköltöztünk Milennel, és hazamentem anyámhoz meg Bullerhez, azóta ideiglenes minden, mintha folyton vonatokat késnék le egymás után. Hugyozni kell, bemegyek a plázába, megkeresem a vécéket, és csak akkor jövök rá, hogy meg se néztem, melyikbe nyitok be, amikor észreveszem azt a párt a pelenkázóasztalnál. Egy pillanatra fordulnak felém, aztán intézik tovább a gyereket, a csávó épp most fejezte be a törölgetést, a kukába dobja a kendőt, és a fogával tépi fel a friss pelenka csomagolását, én is csinálnám ezt, ha a szarszag oldja a magányt.

Ez a szobám, ahol aludnom kell, ez itt az ágy, amiben aludnom kell, erre gondolok esténként, miután hazaérek. Felnyitom a laptopomat, ott vannak rajta a meztelen mobilfotók, amiket az exeimről csináltam poénból, nem töröltem ki, pedig már nem is nézegetem őket. Annyira régen értek véget, hogy nosztalgiának is közepesek, inkább egy másik mappát nyitok meg, dátum szerint vannak elrendezve benne a tévégyáras képeim. A mostani munkahelyem előtt kettővel voltam ott gondnok, tévét persze húsz éve nem gyártanak, valami indiai befektető az egész, irodahelyiségeket ad ki azokban az épületekben, amik még nem mentek teljesen tropára, ezekre kellett nekem vigyáznom. Igazából sose magyarázta el senki, mit is fed ez a vigyázás, szerelőt hívtam, ha valami elromlott, és volt egy kulcsosomóm meg egy zseblámpám, amikkel összevissza járkáltam a telepet, jutott rá napi nyolc üres óráim. Felfedeztem mindent, amit hátrahagytak a régi melósok meg irodisták, vegyszerektől gödrössé maródott terempadlókat, az egymásra dobált bútorokat, a munkagépek kapcsolóit, amiket hiába nyomkodtam, a kazánblokkokat összekötő, vasajtos szervizfolyosót, a poros rácsablakokból a kilátást a szuroktetőre. Süppedt a talpam alatt a madárszar, olyan vastagon borította a lépcsőket, az egyik raktárban találtam egy csomó felvonulási zászlót, raktam belőle egy vörös gúlát, ezzel szórakoztam, vagy elbújtam az irányítóterem bunkerében, és figyeltem, ahogy a fél méter vastag beton csöndjében morog az emésztésem.

Van egy videó is a tévégyáras képeim között, de nem indítom el. Akkoriban kezdtem feliratkozni azokra a Youtube-csatornákra, amiken kíváncsi arcok elfeledett helyekre mennek be, lefilmezik a csupasz falig kibelezett elmeegógyintézeteket, eróműveket, laktanyákat, készíthetnék én is egy ilyen, erre gondoltam. Kitaláltam az útvonalat a tévégyárban, előre eltakarítottam a földről a galambdögöket, letöröltem az ajtókról a faszos-picsás feliratokat, még a fecskendőket is összeszedtem a földszintről, aztán fogtam a mobilomat, és végigjártam a helyet. Egy szót se szóltam a tizennégy perc alatt, csak ügyeltem, hogy a zseblámpa fényköre a telefonkamera elé essen, meggyámbásztam pár biztosítéktáblát, az egyik íróasztal fölött átlapoztam egy üzemnaptárt, az informatikai osztályon kinyitottam a lyukkártyás szekrényeket, és mutattam, hogy a seprútárolókba valakik újabb dossziékat pakoltak, és hogy a férfimotozó előtti öltözőszekrények is tele vannak friss aktákkal. Százan se kattintottak a klipre, de valaki az irodahelyiségek bérlői közül igen, és akkora hisztit levágott az indiainál, amiért interneten felfedik az ő könyvelési és

egyéb céges titkait, hogy muszáj volt rögtön megválni az egyetlen embertől, akinek kulcsa van a gyártelep összes lezárt zónájához.

Sok minden voltam ezután, ügynök, árufeltöltő, postás, még a titkosszolgálat-hoz is felvételiztettek. Apám egy régi haverja hívott be, *irodai munka*, mondta, *megbírod, az öreged emlékére ennyit megtehetek, látod, az öcséd is milyen jól boldogul a rohamosoknál*. Eszébe se jutott, hogy tesztek is vannak, amiken kiszórhatnak, *maga figyelemzavaros, nem mondták?*, kérdezte a pszichológus, *nem*, feleltem, és örültem, hogy a vizeletvizsgálatig nem jutottam el, mert állítólag THC-t is néztek. Eredetileg kommunikációra jártam, négy és fél év alatt lenyomtam hat szemesztert, és belefogtam a szakdolgozatba is, de nem írtam végig, a bevezető közepénél abbahagytam, és soha többé nem kezdtem el újra.

*

Hamarabb végzek az utolsó kiszállítással, visszaugrom a céghez, leadom a listát. A kocsit nem teszem le otthon, ráfordulok a négysávosra, és Korbuc felé hajtok, nincs más, amit csinálhatnék esténként. Ugyanott volt biztonsági őr, ahol én gondnok, csak ő magától dobbantott, és a fegyőrtanfolyam után rögtön kapott is melót. Nyomom a csengőjét, dörömbölök az ajtón, végre mozgást hallok bentről, kattán a zár, Korbuc táskás szemmel áll a küszöbön, *bocs*, mondja, *éjszakás voltam a börtönben*. Alig férek be mellette az ajtón, akkora állat, félreállni persze nem képes, beküld a nagyszobába, ő a konyhába megy, az asztalon egy halom CD van szétszórva, eredeti metállemezek és régi számítógépes játékok. Mintha tojás lenne benne, úgy érkezik maga előtt tartva a tenyerét, minimum három-négy grammos a kendervirág a kezében, *kell még száradnia csöppet*, mondja, *bűzöld meg, milyen fain*. Néha bejuttat ezt-azt a raboknak a sítire, segít nekik, amiben tud, cserébe grátisz cuccokat kap a kinti hozzátartozóktól meg barátoktól, és füstölhet is, amennyit akar, egyedül él a lakásban, a szülei korán haltak.

Kétliteres flakomból készíti a bongot, lekapunk egyet-egyét, aztán hülyeségeket nézünk a neten, kajáért pitiző macskákon és salátaujjú embereken röhögünk. Később Korbucra rájön a kocsmázhatnék, *üljünk be valahova, meghívlak, gyere, vilamosozzunk*. A megálló közelében van egy köpködő, nekem már nem kell sör, de Korbuc úgyis hoz egy korsóval, ülünk az asztalnál, és próbálunk úgy könyökölni, mint a törzsgárda. Megfonnyadt arcok bámulják a tévét, épp Mikiegér beszél, *én miniszterelnökként minden egyes polgártársamért felelősséggel tartozom, így a visszavonult parlamenterekért is, jogosnak tartom tehát, hogy megkapják ezt a járadékot*. Valami különnyugdíjról megy a vitaműsor, a kormány szavazta meg az exképviseleőknek, az öregek a kocsmában minél részegebbek, annál jobban kiakadnak, *négy gyomrod legyen, mint a marhának*, mondja az egyik, *és mind tele géccivel*, mire a társa, *hogy addig nem lesz rend az országban, amíg ezeknek a ganéknak a hullái el nem dugítják az összes folyót*. Mintha varjút fojtogatnának egy pocsolnyában, olyan a hangja a következő alkesznek, *és a másíkok, azok jobbak lennének, mi?* Korbuc közben előszedi az újabb spanglihoz a hozzávalókat, megőröli a füvet, *én büszke vagyok*, mondja, *amiért nem alkoholizálok, az apáink vodkát ittak, de mi gandszázunk, az egészségre vigyázni kell, ugye*.

Tegezve oltják egymást az öregek, *féreg, marha, komcsibérenc*, elfelejtették, hogy itt vannak a cefreszagban, a politikusok pedig messze, a képernyő mögött, és már akkora a hangzavar, hogy nem is hallatszik a tévé, a szemem sarkából pillantok véletlenül oda, egyből felismerem. Ugyanúgy magyaráz a pulpitusról, ahogy egynegyben a katedra mögül, a szeme se rebben a vakuvillogástól, miközben lassan, szinte szótagolva beszél, hogy te is értsed, édes fiam, ha meg nem megy a fedbe, idióta vagy. *Ez nem a volt tanító nénid?*, kérdezi Korbuc, és megnyálazza a cigipapír ragasztócsíkját, *de igen*, mondom, *Mágerné. Szép gyerekkorod lehetett*, feleli Korbuc, pedig nem is tudja, hogy anyám egyfolytában azzal fenyegetett, hogy felhívja a tanító nénit és megmond neki, elég volt felemelnie a kagylót, máris én voltam a legfegyelmesebb kölyök a világon, mert Mágerné hangja hiába volt halk és nyávogó, úgyis kihallatszott a telefonból, akár a szellőzőaknában a szél füttyülése. *Védi a büdös kurva a különnyugdíját*, morognak az öregek, *maradtál volna a fakanál mellett*.

Korbuc a kész cigivel int, hogy indulás kifelé, a kocsmá előtt szétnéz, *badd lám, nincsenek-e valahol kollégák*, de rendőr sehol. Nagyon kész van, és viccesnek hiszi magát, *mit játszod, hogy nem érzed a szagot*, szólogat be az arra járóknak, miután rágyújt, *irigy vagy, azért húzod a szád*, aztán rákiált egy csajra, *hoppá, cickó, el ne ejtsd a pinád kulcsát, valaki még fel találja venni!* De a csaj nem megy el mellettünk, mint a többiek, hirtelen megtorpan, és már mászik is bele Korbuc képébe, a haja vékonyszálú és zsíros, ettől még ijesztőbb a tekintete, látszik rajta, hogy részeg, lentről néz fel Korbucra, szinte két fejjel alacsonyabb nála. *Mit képzelsz, ki vagy te?!*, förmed rá úgy, hogy az egész utca észreveszi, a farmerdzsekijé tele van felvarrókkal, mintha egy óvodástól lopta volna, erről ugrik be, hogy ismerős valahonnan, s mialatt Korbuc nem tudja eldönteni, hogy röhögjön vagy bocsánatot kérjen, én rájövök, hogy egy szomszéd kávézóban találkoztam vele pár hete. Régi tévésorozatokból tartottak gyorskávát, amikből nem vagyok túl okos, viszont tízállomásos városi túrát lehetett nyerni légópince-látogatással, ezért mentem el, de valami stréberek lóhosszal lealázták az egész társaságot, ez a csaj pedig az eredményhirdetést se várta meg, csak fogta a televarrt dzsekijét, és elrohant. *Úristen, vicceltem, édesem*, mondja Korbuc, *talán elfelejtetted, hogy nem anyáddal beszélsz*, feleli a csaj, *nem vagyok az édesed*. Korbuc tanácstalanul felém fordul, *szia*, mondom a csajnak, *Nikka, ugye? Rám villan a szeme, honnan tudod a nevem?*, mire én, *ott voltál azon a sorozatos vetélkedőn, emlékszem a névtábládra*. Ettől megnyugszik egy kicsit, vet még egy szemrehányó pillantást Korbucra, majd hátralép, *nem nagyon szokták megjegyezni a nevemet*, mondja, *kérhetek egy slukkot?*, és kihúzza az ujjaim közül a dzsointot. *Hogyne*, mondja Korbuc, és olyan alázatós pofát vág, mint aki nagyon érti, hogy pluszban van, szalutálva köszön el, úgy be van szakadva, és elvegyül a bulinegyed tömegében.

Nikka mélyet tüdőz, visszaadja a cigit, mintha menni akarna, *ezt nem szívjuk el?*, kérdelem, ő pedig elgondolkozik, majd bólint, és némán sercegetjük a parazsat. Én taposom el a csikket, egymás mellett indulunk el az utcán, öt-hatsaroknyit haladunk szótlán, *ha gondolod, hazamehetsz*, töri meg a hallgatást Nikka, *kösz, hogy idáig eljöttél*. Sárgán villognak a jelzőlámpák, *nem para*, mondom, *ráérek*, és kísérem tovább, várom, hátha beszélne végre valamiről, a távolban versenyző autók

kerekei csikorognak, és *hogy kerültél arra a vetélkedőre?*, kérdezem. Az átjárónál lassítás nélkül zúg el előttünk egy taxi, *van egy kurzusom, amihez kapcsolódik*, mondja. *Egyetemista vagy? Bölcsész. Én is szeretek olvasni*, mondom, *én már nem, feleli. És hol laksz? Albérletben a Volenszkyn. Nem rossz környék*, mondom. *Ja, csak rohadt drága az a húsz négyzetméter*, mondja, *de nem szeretek együtt lakni senkivel, és nincs más opcióm, kollégiumi helyért többé nem vagyok hajlandó lefizetni a tanulmányi osztály picsáit*. A kabátzsebemben találok pár régi blokkot, galacsint gyürok belőlük, és az első víznyelőrácsta bedobom, *ezt azért mégse kéne*, szól rám Nikka, *egy csomó kacsát és sirályt megöl a műanyagozott papír*. Bocs, mondom, *ő meg rosszallóan csóválja a fejét, amúgy jó az arcod*, mondja, *sok mindent rá lehet flesselni, tetszik*.

*

Meztelenül fekszünk a paplan alatt, nem történt semmi, béna voltam, de Nikkán nem látom, hogy csalódott lenne, mintha csak a papírforma kedvéért hívott volna fel. *Nem az a lényeg, hogy az első alkalom milyen*, mondja, *hanem az utolsó*, és nevet, aztán mesélni kezd az exéről, egy kiplecsnizett költőről, aki húsz évvel volt idősebb nála, és teljesen leuralta őt, *a véleménye az enyém is volt, ha nem, akkor is, és azt se engedte, hogy verseket írjak, minek azt, nem elég egy költő a családban? Ezért kellett kitalálnom a saját műfajomat*, könyököl fel Nikka az ágyban, *epókat írok a blogomra, ez amolyan mindenről mindent kategória, érted, egyperces olvasmány*. Előveszi a tabletjét és megmutat párat, miért halott a nagyjátékfilm, miért a sorozat az új epika, ilyenmikről ír, meg hogy erkölcsstan, akadémiák, kormány. Olyan dolgokon dühög a szösszeneteiben, amikről nem is hallottam, *mi az, hogy Szabad Ifjak Szövetsége*, mondja, *hát mind kopoulos vagy ősz, pláne agyilag!*

Ezeken kattog a Facebookján is, naphosszat posztol, és kizárólag angolul, mert ő olyan országban szeretne élni, ahol a miniszterelnök nem épített libegőt a százötven lelkes szülőfalujába közpénzből, ha pedig lakberendez, akkor az IKEA-ba megy, nem a Nemzeti Képtárba, és abból is kurvára elege van, hogy a belügyminiszter annyira kretén, hogy lazán lenyilatkozza, nekünk nem lenne jó az energiagazdálkodást a napenergiára alapozni, hisz éjszaka is szükség van áramra. *És apám a rendszerváltás után, amikor indultak, párttag volt ezeknél*, mondja Nikka, *de róla most nem akarok beszélni, elváltak anyámmal, aki szintén külön szám, rám önti minden szeretetét és idegösszeroppanását, föltétlenül fogorvost vagy valamilyen más rendes pénzkeresőt akart csinálni belőlem, ezért tart a hiszti azóta is a bölcsészkar miatt, legyen szakmád, legyen szakmád, a te szüleid együtt vannak? Apámat a mája vitte el*, mondom, *anyámnak azóta sincs senkije, szegény*, feleli Nikka, *és mivel foglalkozik? Asszisztensnő*, felelem.

Odakint, mintha zuhanyból ömlene, leszakad az ég, és egész éjjel esik. *Vedd le rólam, forró a kezed*, ébreszt Nikka reggel, szombat van, és mondja, hogy menjünk sétálni, *meg akarom nézni, mit csinált a vihar a várossal*. Ázott porszagú a levegő, az emberek gumicsizmában hordják fel a cuccaikat az elárasztott pincékből, az utca tele van megkoccantott autóval, az Unió híd felé tartunk, barna a víz és csupa szemét

meg uszadékfa. A túlsó parton a kampusz üvegacél épületeihez kéken tapad az ég, *arrafelé szálltak le a hidroplánok*, mutatom Nikkának, *miféle hidroplánok?*, kérdezi, én meg elmagyarázom neki, hogy ahol most a közgáz legszélső aulája van, ott a harmincas években kikötő volt, onnan röpködtek a gazdagok vidékre és a tengerre. *Ezeket honnan tudod?*, kérdezi Nikka, *ha már csóró vagyok külföldre kirándulni, legalább a saját fővárosomat ismerjem*, mondom. *Ó, a lokálpatrióta. Debogyis, csak ilyen városnéző túrákat szeretnék egyszer tartani, konspirált lakások, lottóházak, eltüntetett szobrok, hasonlók*. Nikka a híd korlátjára támaszkodik, *jó ötlet, de nincsenek már ilyenek, azon a sorozatkvízen nem ez volt a nyereség?* *Az enyém más lesz*, mondom. *Miben? Azt még nem tudom*.

SZÁNTÓ PÉTER

A da Giorgio-kód, van, ha nincs

A Padréről azt mondták, miatta van megátkozva az Apollo űrprogram. Az Apollo 6 kudarca után rúgták ki végleg a houstoni űrközpontból. A Padre a zöld olajbogyó arcával, a szénfekete tussal rajzolt szakállával, hogy olyan jelentéktelen és kifakult volt, mint egy bőrröndben kicsempészett ikon, hogy kétszer kellett bejönnie, mire észrevették. De folyton bejött. Amúgy fejben szorzott össze tizenkét jegyű számokat, gyorsabban, mint a komputer, de szerencsét, azt aztán nem hozott.

Igazi neve Giorgio da Javiér. Szerzetes volt és a Vatikán utasítására hagyta ott a rendet, hogy segítsen az amerikai űrprogramban. Se Houstonban, se Cape Kennedyn nem szerették azonban azokat, akik mindig huhogtak, akár egy elhagyott vasúti alagútban a szél.

Azelőtt, hogy az Apollo 1 parancsnoki modulja fölrobbant, és a három űrhajós öt kilós darabnyi szénre égett a kilövőállásban, a Padre már három napja azt mondogatta, hogy veszélyes és nem is méltó az emberiséghez fölmenni a Mennyekbe és szembe nézni az Isten arcával.

Ahelyett, hogy azt mondta volna, amit az ő agyával mindenki másnak mondania kellene: mekkora ostobaság egy űrkabinban 35 kilopascal nyomású tiszta oxigén légkört használni, ami egy rövidzárlattól berobbanhat. Nem, a Padre mindenkinek az agyára ment, mert egyre csak az Istenről szónokolt. Állítólag Houstonban mindenkinek előre megírta a nekrológját. Ha meghalt valaki, csak elő kellett venni és beírni a dátumot.

– Ettől majd sokkal nagyobb örömmel halok meg – mondta mindig Mr. Kraft, az űrközpont vezetője.

Az Apollo 6 küldetése annyira csődöt mondott, mintha burleszkszemélyekben lennének. Mintha valaki korcsolyázás közben seggre esne a jégen, mondta Mr. Kraft, és éppen egy forró gesztenyesütő kályhára pottyant, majd átmegy a lábán a hókotró.